

νῷ ἐξηγημένην πᾶσαν τὴν μέχρι τοῦδε ἄγνωστον ἱστορίαν τῶν ἀρχαίων Ἀσιατῶν ἐθνῶν.

Τὴν δακτυλογράφιαν δὲ, ἐπομένως καὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἤξευρον ὅλοι οἱ παντός χρόνου καὶ τόπου καλλιτέχναι. Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Ἀντωνίου φέρ' εἰπεῖν (ἄρχ. καὶ ἐπὶ Ῥωμαίων), ἐν Περσίῳς ἔχει οὕτω διατεθειμένους τοὺς δακτύλους, ὥστε διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκφράζει τὸ γράμμα Ρ, διὰ τῆς ἄλλης τὸ Α, ὅπερ δηλοῖ (ὅλα ταῦτα ὁ Κ. Βαβρόνι τὰ λέγει) *Ῥέζω Διῶν!* δηλαδὴ, θυσιάζω τὴν ζωὴν μου! Ὁ Βελδεθέρος Ἀπόλλων δ' ἂν τῶν δακτύλων τῆς μιᾶς χειρὸς λέγει Π, διὰ τῶν τῆς ἄλλης Υ, ἥτοι Πύθων Ὑδρῖς. Ἐπὶ ἐνὸς ἐπιταρίου ἀγγείου παρίσταται, κατὰ τὸ σύνθετον, γυνὴ καθήμενη καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς ἀνὴρ ἱστάμενος. Ὁ Κ. Βαβρόνι βλέπει εἰς τοὺς δακτύλους ἐκείνης τὸ Γ, τούτου τὸ Ρ, ὅπερ, λέγει, δηλοῖ *Γρῦ*; *Ῥαθάμυξ!* δηλαδὴ ἐρωτᾷ ἡ γυνὴ Γρῦ; τίσον δ' ἵγη ἦτον ἡ ζωὴ μου; καὶ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος *Ῥαθάμυξ*, μία σταγὼν εἶναι μόνον! — Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ τοῦ αὐτοῦ Μουτείου διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σημειοῖ Ι, καὶ διὰ τῆς ἄλλης Κ, δηλαδὴ φέρει εἰς τοὺς δακτύλους του τὴν ὑπογραφήν του. Ὁμοίως καὶ ὁ Σάραπης, ὁμοίως καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς (Pl. XI). Ὁ Ὀσιρὶς διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σημειοῖ Ο (τὸ ὀνομά του), διὰ τῆς ἄλλης Α (Αἰτέω!). — Ἐνὸς Ἰνδικοῦ ἀγάλματος ἡ μία χεὶρ ἐμφαίνει Δ ἡ ἄλλη Α, δηλαδὴ *Δίαιη*, *Ἀρχή*. Ἐπὶ τῶν Ἀναγλύφων τῆς Νινευὶ εἰς Ἀσύριος βασιλεὺς σχηματίζει διὰ τῶν δακτύλων τῶν δύο χειρῶν τὰ γράμματα Γ. Ε. ἦτοι Γεράτω Ἐταῖρον, ἦτοι ἄνταμυβω τοὺς συμμάχους μου! Τὸ ἀγαλμα τοῦ Βισναῦ σχηματίζει διὰ τῶν δύο χειρῶν Μ. Π, ἦτοι Μήτηρ, Πατήρ. Εἰς Μεξικανικὴν ζωγραφίαν παριστῶται δύο ἀνθρωπάκια, δὴθεν νυμφίον καὶ νύμφην, ὁ μὲν δ' ἂν τῶν δακτύλων του σχηματίζει Ι. Α ἦτοι Ἰλάω, Ἀνάγκη ἦτοι, εἰμὶ πρόθυμος εἰς τὸν δεῖμόν τοῦ γάμου!, ἡ δὲ Α. Π ἦτοι Αἰρέω Πρύτανιν, ἦτοι ἐκλέγω προστάτην! Ἄλλος Μεξικανὸς δακτυλογρεῖ Π(αρθένος), Γ(υῆ), ἄλλος Ἀ(ρνεμαί Γ(υνή), Ἀ(ρω), δηλ. συγκατανεύω, Ἀ(νάγκη), κτλ. Ἐπὶ Αἰγυπτιακοῦ ἀναγλύρου παρίσταται ὁ Ὀσιρὶς καὶ ἡ Ἴσις, καὶ εἰς αὐτοὺς περυσιαίνει νεκρὸν ὁ Ἀνουβις, ἐν ᾧ κρατᾷ εἰς τὴν χεῖρα ἄρτον. Εἰς τοὺς δακτύλους αὐτῶν ἀναγινώσκει ὁ Κ. Βαβρόνι: *Ἐ(άω) Δ(εῦρο)*, λέγει ἡ Ἴσις. *Ἐ(ρύω)*, λέγει ὁ Ὀσιρὶς. *Ἀ(ρτον) Ἀ(ζω)* λέγει ὁ Ἀνουβις. Ὑπὸ δὲ τὸ ἀνάγλυρον ὑπάρχει καὶ Φοινικικὴ ἐπιγραφή. Ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι κατὰ τὸν Κ. Βαβρόνι ὅλοι αἱ ἐπιγραφὴ εἰσὶν Ἑλληνικαί, ὅς οὗ Ἑλληνικαί εἰσὶν ὅλοι αἱ γλῶσσαι. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν λοιπὸν ἐκείνην ἀναγινώρizei τὰ γράμματα: **INKAY NIST ST**, καὶ ἀναγινώσκει **IN(του) K(τικ) AY NIS(ο) T(ης) ST(έγει)**, δηλαδὴ *Ἐντεκτικὴ νησιώτης στέγω*, δηλαδὴ Ἰλαεὶ προστατάται τῶν νησιωτῶν!

Ἄν αὕτη εἴναι ἡ Ἑλληνικὴ εἰς ἣν ὁ Κ. Βαβρόνι ἀποδίδει τὴν τιμὴν τῆς ἐπικρατέστεως ἐφ' ὅλης τῆς γῆς, ἔτιως δικαίωτον ἡμῶν δύνανται νὰ κυχηθῶσιν ἐπ' αὐτῇ οἱ Μεξικανοὶ ἢ οἱ Παταγῶνες.

Ο ΓΕΡΩΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ἡ περὶ κοινῶν καὶ θεολόγων. Β βλίον πρὸς χρῆσιν τοῦ λαοῦ, συνταχθὲν μὲν Ἰταλιστὶ ὑπὸ Κ. Καντοῦ, μεταφρασθὲν δὲ ὑπὸ Α. Π., καὶ ἐκδοθὲν ἀναλώματι καὶ τύποις Α. Κορομηλά. Ἐκδ. Β'. ἐν Ἀθήναις 1851. Τιμ. λ. 75.

Μόνη ἡ ἐπιγραφή τοῦ πονήματος τούτου, καὶ ἐὰν δὲν παρεκολουθεῖτο ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ γνωστοῦ ἡθογράφου καὶ ἱστοριογράφου Καίσαρος Καντοῦ, ἀρκεῖ νὰ πείσῃ τὸν ἀναγνώστην περὶ τῆς ὠφελείας τῶν ἐν αὐτῷ Ὁ συγγραφεὺς, ὁμιλῶν περὶ ἐλαττωμάτων καὶ ἀρετῶν, καὶ διδάσκων τὰ πρὸς τὴν πατρίδα, τὴν θρησκείαν καὶ τὰ πρὸς ἀλλήλους καθήκοντα, ἐφιλοτέχνηται σίονεϊ κώδικα κεφαλαιώδη καὶ εὐληπτον τῶν καθήκοντων τούτων, κατὰλληλότατον, διὰ τὸ πρακτικόν πρὸ πάντων τῆς διδασκαλίας, νὰ ἀναγινώσκεται οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς φροντιστικῆς εἰς τὰ σχολεῖα νεολαίας.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΣΤΗ.

Γιατί κτυπᾷ τῆς ἐκκλησιᾶς ἀγάλη ἡ καμπάνα
Τοῦ Σώστη κλαίγει ὁ πατήρ καὶ ἡ ἀτυχὴ του μάνα;
Κλαίγουν τὸν υἱὸν ποῦ ἔχασαν σὺν τῷ λουλούδι ὠραῖον
Τὸν υἱὸν ποῦ ἦτον καύχημα τῶν ὁμηλικῶν νέων,
Τὸν Σώστην κλαίγουν ποῦ πεσε μαχόμενος γενναίως
Ποῦ ἦτονε ὁ μόνος τῶν υἱῶν ὁ τελευταῖος.
Καθὼς ὁ λέων πάντοτε εἰς τοὺς ἐχθροὺς ὤρμοῦσε
Καὶ Τούρκους ἂν δὲν σκότωνε χιλιούς, δὲν γυρνοῦσε.
Πλὴν ζήλεψεν ἡ μοῖρά του τὴν τάτην του ἀνδρεία,
Καὶ τέλος τὸν παραίτησε μὲ ἄκραν ἀσπλαγχνίαν·
Κι' ἐν ᾧ μὲν μίρα ὤρμησε καὶ Τούρκους ἐπολέμα,
Καὶ τῶν ἀπίστων ἔτρεχεν ὡς ποταμὸς τὸ αἷμα,
Καὶ ἐκ τὸν ἐδίωκεν μὲ τὸ σπαθὶ στό χέρι,
Καὶ προπαύουσε σ' ὅλους τῶν τὸν θάνατον νὰ φέρῃ,
Μὴ τρεῖς ἐρχεται, κτυπᾷ τὸν Σώστη σ' τὸ πλευρό του,
Ἀρχίζει νὰ ζαλίζεται, πέφτει ἀπ' τ' ἄλογό του,
Γὰ παλληκάρια του εὐθὺς τρέχουν νὰ τὸν γλυτώσουν
Ἀπὸ τοῦ Τούρκου, ἡ ὁρμὴν νὰ τὸν ἀποσκοτώσουν·
Κι' αὐτὸς ὁ Σώστης πολεμᾷ σκυμμένος εἰς τὸ χῶμα·
Πλὴν νὰ θαμβῶνῃ ἤρχισε τὸ ζωηρό του ὄμμα,
Τὸν θάνατον ἐνόησεν ὅτι τὸν πλησιάζει,
Τὰ παλληκάρια του εὐθὺς στρέφει καὶ τὰ φωνάζει·
«Τὰ λέγει, παλληκάρια μου, ἐγὼ πλὴν ἀποθνήσκω,
«Καὶ τὴν πατρίδα μου νὰ διῶ ἐλεύθερην δὲ μνήσκω·
«Πλὴν σεῖς κτυπᾶτε πάντοτε τοὺς Τούρκους μὲ ἀνδρεία,
«Καὶ πρόθυμ' ἀποθνήσκειτε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν·
«Εἰπέτε στὸν πατέρα μου πῶς πέθανα μὲν νέος,
«Ἀπ' οὗ πλὴν ἐπολέμησα τοὺς Τούρκους ὡς γενναῖος,
«Καὶ τὸ σπαθὶ μου δόσθε του τὸ αἷμα τοδρεγμένο
«Εἰς τῶν ἐχθρῶν τόσας φορὰς τὰ στήθια βουτηγμένα»

Νὰ τὸ κρεμάσῃ πέτε τον ἐμπρὸς στὴ Παναγία
 «Σ' αὐτὴν ὅπου μὲ ἔσωσε ἀπὸ δεινὰ μυρία»
 Αὐτὰ εἶπε κ' ἐκόπηκε στὸ στόμα ἡ φωνή του
 Καὶ ἡ ἀνδρεία πέταξε στοὺς οὐρανοὺς φυγή του.
 Τὰ παλληκάρια του εὐθὺς τὸ σῶμά του σηκώνουν,
 Ἀρχίζουν μὲ εὐλάβεια αὐτὸ νὰ σαβανώνουν,
 Καὶ τὸν πατέρα του εὐθὺς τρέχ' ἕνας νὰ μυνήσῃ
 Τὸν υἱόν του ν' ἄλθῃ μὲ αὐτοὺς μαζί νὰ συνθρηνήσῃ
 Καὶ ἔρχετ' ὁ κακόμοιρος ὁ δύστηνος πατέρας,
 Καὶ βλέπει στὰς ἐσχάτας του τοῦ βίου τὰς ἡμέρας,
 Τὸν υἱόν του ποῦ ἀνέθρεψε καὶ εἶχε γιὰ καμари
 Τὸ μόνον ὄλου τοῦ χωριοῦ ἀνδρεῖο παλληκάρι,
 Νεκρὸν στὸ νεκροκράββατο ἐπάνω ξαπλωμένον
 Ἀπὸ μιὰ σφαῖρα τοῦ ἐχθροῦ στὸ στήθος λαβωμένον
 Πέφτει καὶ κλαίει καὶ θρηνεῖ, τὸ σῶμα τ' ἀγκαλιαίνει
 Καὶ γιὰ τοῦ υἱοῦ του τὸν χαμὸν βαρυσναστεναίνει.
 Αὐτὸν εἶχε στὸ γῆρας του τὸ μόνον βάσταγμά του
 Ἀφ' οὗ τοῦ πῆρ' ὁ θάνατος τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ του,
 Πλὴν τέλος ἀπ' τὸ λείψανον τὸν δυστυχῆ χωρίζουν!
 Στὴν ἐκκλησίᾳ ὅλοι τους, σιγὰ, σιγὰ, βαδίζουν
 Ἐξὶ πρωτοπαλλήκαρα τὸ λείψανον σηκώνουν,
 Καὶ τ' ἄλλα ὅλα κλαίοντας τὸν ἀρχηγόν τους ζώνουν
 Κι' ἀφοῦ τὸν διάβασ' ὁ παπᾶς αὐτὰ τὸν τάφον σκάπτουν
 Στὸ παρεκκλήσι ἐμπροστὰ, κ' ἐκεῖ τὸν Σῶττη θάπτουν
 Κι' ἀφοῦ τὸν ἐκλαψαν, εὐθὺς τρέχουν νὰ πολεμήσουν
 Τοῦ ἀρχηγοῦ των τὸν χαμὸν τρέχουν νὰ ἐκδικήσουν!

Πλὴν τ' εἶναι αὐτὸ τὸ φάντασμα ποῦ πρόχωρεῖ τὸ
 (βράδι

Ὅταν τῆς γῆς μας τῆς νυκτὸς σκεπάζει τὸ σκοτάδι,
 Καὶ κλαίει εἰς τὸν τάφον του ἐπ' ἀκουμβισμένο
 Μὲ τὰ μαλλιά του ξέπλεχτα καὶ μαυροφορεμένο;
 Μοναχοκόρη εἶν' αὐτὴ τοῦ Δήμου ἡ Ἑλένη,
 Ποῦ εἰς τὸν Σῶστη ἦτονε ἀπὸ μικρὴ ταγμένη,
 Καὶ πρόσμεν' ἀπ' τὸν πόλεμο ὁ Σῶστης νὰ γυρίσῃ
 Καὶ εὐθὺς μ' αὐτὸν τοὺς γάμους της νὰ τοὺς πανῇ
 (γυρίσῃ.

Πλὴν μὴν ἡμέρα στὸ βουνὸ ἐν ᾧ συλλογισμένη
 Ἐκάθουνταν τὸν Σῶστη της κ' ἐπρόσμεν' ἡ καυμένη,
 Ἀνθρώπους βλέπει μακρὰ ἀγάλια νὰ προβαίνουν
 Στὴν ἐκκλησίαν λεψανὸν παπαδες νὰ πηγαίνουν.
 Τρέχει ῥωτᾶ ποῖος ἦν αὐτὸς ποῦ πᾶν ὁ πεθαμένος
 Πλὴν ὅταν βλέπ' ὁ Σῶστης της πῶς ἦτο σκοτωμένος,
 Κλονεῖται, πέφτ' ἀναίσθητη καὶ λιγοθυμισμένη
 Κι' ἀφοῦ συνῆλθεν ἔκτοτε πλέον ἀπηλπισμένη,
 Ἐρχεται μόνῃ στῆς νυκτὸς τὸ φοβερὸ σκοτάδι
 Καὶ κλαίει εἰς τοῦ Σῶστη της τὸν τάφον καθε βράδι!!!

K.

Η ΚΟΓΧΥΛΗ.

[Εκ τῶν τοῦ K. Λαμαρτίνου.]

Τῇ Κυρίᾳ Πηγερίᾳ * *

Come, blue-eyed maid of heaven! [Byron]

I

Ὅταν εἰς ἀκτὴν θαλάσσης περιφέρεις ἄργον βῆμα,
 Ἐπὶ τῆς στελδούσης ἄμμου, ἣν φιλεῖ μαλακὸν κύμα,
 Τὴν ὠραίαν κεφαλὴν σου κλίνει, ἀνθηρά μου φίλη
 Πρὸ ποδῶν σου ἀφοβόλος σέ προσμειδῶ κογχύλη.

II

Ἡ κειμηλιοῦχος κάλπη τοῦ ὠκεανοῦ δὲν ἔχει
 Ἄλλην παρομοίαν. Μόλις ἡ γλυκύτης, ἥτις βρέχει
 Τὴν μορφήν σου, ἐξισοῦται μὲ τὸ ῥόδιόν της χρῶμα
 Ἀκατάληπτος φωνή τις φεύγει τὸ ὑγρὸν της στόμα.

III

Πότε ἤχον τριχυμίας οἰμωζούτης ἀκροᾶσαι,
 Ἢτις πλήττει μ' ἀφροὺς μαύρους τὴν ἀκτὴν ἐφ' ἧς
 [πλανᾶται,

Πότε τὰς μυστηριώδεις τῶν δαυῶν μας φρικιασteis.
 Πότε δὲ φωνὰς κρυφίας καὶ συγκεκομμένας φράσεις.

IV

ὦ! δὲν ἤθελες νομίσει, ἄγγελε, πῶς ἡ κογχύλη,
 Τῆς ὁποίας διαφεύγουν φωναὶ ἄγνωστοι τὰ χεῖλη,
 Τῶν τῆς φύσεως θορύβων θαυμαστὴν ἡχῶ ἐγκλείει,
 Τὴν ὁποίαν εἰς τὸ οὖς σου μυστηριωδῶς μηνύει!

V

Λάβε την, ἀγαθὴ κόρη, καὶ δόξαν ἡ ψυχὴ σου
 Παραδίδεται εἰς σκέψεις καὶ εἰς ὄνειρα, βυθίσου
 Καὶ τοὺς κυανοὺς σου κλείσε ὀφθαλμοὺς, ἀκροσμένη
 Τῆς σειρᾶς τῶν ἡχων, ἥτις ἐκ τῆς κόγχης σου ἐκβαίνει.

VI

Μεταξὺ τῶν φθόγγων, ὅσους ἐκ τοῦ στέρνου της ἐκ-
 [βάλλει,

Ἄν τὰ μουσικά σου ὦτα ἡχος ἰαρός προσβάλλῃ,
 Ὅστις μόλις ἀνυφύεται ἐκ τῶν λειῶν της χειλέων
 Ὡς ψυχῆς ἐρωτευμένης στεναγγὰ τι σιγαλέον,

VII

Ἦχος ὡς τὴν πρωϊνὴν σου προσευχὴν, κερθένε, ῥέων,
 Ἢ τὴν αὖραν ὁμοιάζων φρίσσουσιν ἐπὶ ἀνθέων,
 Καθ' ἣν ὦραν διαχέει ἡ μολπὴ τῆς ἀηδόνας
 Ὅνειρα χαρᾶς φυγούσης καὶ εὐσέβειαν συγχρόνως.

VIII

Ἄν καὶ θέλγητρον καὶ φόβον εἰς τὸ στήθος σου ἐμπνέῃ,
 Ἄν ἐγειρήται καὶ πάλιν χαμηλοῦται καὶ ἐκπνέῃ,
 Ἄν εἰς τὴν καρδίαν πίπτῃ μὲ σταλάγματα δακρύων,
 Ἄν χορδὴν ἐλπίδος σείῃ μετὰ στεναγμῶν μυθίων,

IX

Τὸ μυστήριον μὴ ζήτη νὰ γνωρίσῃς ἀνησυχῶς
 Εἴμ' ἐγὼ, ἀγνή μου φίλη, ὁ μυστηριώδης ἡχος
 Παῖα οὐρανιώτερα ἐπὶ γῆς ἤδον ἄλλη,
 Ἢ ὁ ἡχος τῆς ψυχῆς μου, ὅστις εἰς τὸ οὖς σου πάλλει;

8 Μαΐου, 1851. X. A. HARMENIΔΗΣ.